

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΠΙΛΥ ΜΟΡΙΣΣΟΝ

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΣΤΟ «Τέννυς Κλούμπ» εκείνο τὸ ἀπόγευμα ἡ συντροφιά τῶν κομψῶν γυναικῶν εἶχαν ἐγκαταλείψει τὰ εὐχάριστα παιγνίδια τους. Μὲ βλέμμα ἀνήσυχου καὶ μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη νευρικότητα συζητοῦσαν τὸ τραγικὸ γεγονὸς τῆς ἡμέρας. Ἡ Μπέμπυ Νταρμάουερ εἶχε περάσει πέρα γιὰ πέρα τὸ «φλερέ» τῆς ἀπὸ τὸ δεξιὸ μάτι τῆς ἀντιπάλου τῆς, τῆς «μῆς» Μάγκυ Χάριντεν καὶ τὴν εἶχε σκοτώσει. Τὸ δυστύχημα εἶχε γίνῃ τὴν ὥρα μιᾶς φιλικῆς συναντήσεως. Τὰ δύο πεντάμορφα κορίτσια, ὅπως πάντα, ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ πρωὶ φόρεσαν τὴν εἰδικὴ στολή τῆς ξιφασκίας, πῆραν τὶς θέσεις τους στὸν εἰδικὸ τάπητα, χαιρετήθηκαν μὲ τὴν ἐπισημότητα μεσαιωνικῶν ξιφομάχων, ἀναμετρήθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ γυμνάζωνται. Ἡ πρώτη συνάντησίς τους ἀνέδειξε νικήτρια τὴν Μάγκυ Χάριντεν. Ἡ Μπέμπυ Νταρμάουερ πέταξε τότε μακριὰ τὴν δικτυωτὴ μάσκα ποὺ ἐκρῦβε τὸ πρόσωπό της καὶ δήλωσε στὴ φίλη της:

— Θὰ συνεχίσω με τὸν ἀγῶνα χωρὶς μάσκες!

Ἡ ἄλλη γέλασε μὲ τὴν παραξενιὰ τῆς Μπέμπυ. Ἦξερε γιατί δὲν ἤθελε πειὰ νὰ φορέσῃ τὴ μάσκα ποὺ τὴν παρεμόρφωνε καὶ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ σὰν παράξενον τέρας. Ἐκεῖ, στὶς πρώτες σειρὲς τῶν καθυμάτων εἶχε διακρίνει τὸν Στήβ "Αουελ, τὸν διάσημο πυγμάχο. Κ' ἦταν γνωστὴ ἡ ἀγάπη τὴν ὁποία ἔδειχνε ἡ Μπέμπυ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἔρωσ τῆς ἦταν καὶ τὸ τρομερό. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ αὐτὸς ὁ συμπαθητικὸς ἄνδρας εἶχε ἀρχίσει νὰ συχνάζῃ στὴ Λέσχη, ἡ Νταρμάουερ τὸν εἶχε ξεχωρίσει. Καὶ τὸν «τριγύριζε»!

«Ὅσο πρόστυχη κι' ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ ἔκφρασις, εἶνε ἡ μόνη ποὺ μπορεῖ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν τρέλλῃ ποὺ εἶχε κυριεύσει τὴ Μπέμπυ. Γι' αὐτὴν δὲν ὑπῆρχε πειὰ κανένας ἄλλος ἄνδρας στὸν κόσμῳ! Ὁ Στήβ "Αουελ ἦταν ὁ μοναδικός. Γιὰ νὰ τὸν κατακτήσῃ, χρειάσθηκε νὰ παλέψῃ ἄγρια μὲ ὅλες τὶς ὡμορφες φίλες τῆς ποὺ διψοῦσαν γιὰ μιὰ περιπέτεια μὲ αὐτὸν τὸν νέο. Ἐκανε κάθε τι γιὰ νὰ τὴν προσέξῃ. Ἐξειλείχθη στὴν πιὸ καλὴ ἀθλήτρια, ἐγκατέλειψε ὅλες τὶς παληές συνήθειές της καὶ τέλος τοῦ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον:

— Μοῦ φαίνεται, τῆς δήλωσε μιὰ μέρα ὁ "Αουελ, ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος μαζί σας. Μὰ δὲν εἶμαι βέβαιος ἀκόμη καὶ γι' αὐτὸ δὲν τολμῶ νὰ σᾶς κάνω μιὰ τρυφερὴ ἐξομολόγησι. Θὰ σᾶς παρακαλέσω λοιπὸν νὰ περιμένετε λιγάκι. Θὰ τὰ ποῦμε πάλι ἔταν θὰ μπορῶ νὰ σᾶς ὀρκισθῶ ὅτι σᾶς λατρεύω.

— Ἔστω, φώναξε ἐνθουσιασμένη ἡ Μπέμπυ. Θὰ περιμένω νὰ μ' ἀγαπήσετε.

Κι' ὁ Στήβ, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἄργησε νὰ ἐρωτευθῇ τὴν Μπέμπυ. Μετὰ ἀπὸ μερικὲς μέρες τὴν πλησίασε πάλι μὲ τὸ θάρρος ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ παιδικὴ ἀφέλειά του καὶ τῆς δήλωσε:

— Τώρα εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς κάμω μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Σᾶς λατρεύω «μῆς» Νταρμάουερ. Χθὲς βράδυ μάλιστα δὲν κοιμήθηκα ἐξ αἰτίας σας κι' ἀναγκάσθηκα νὰ πιῶ μιὰ μποτίλλια οὐίσκι!

— ὦ, ὦ! Ἐκανε μὲ κωμικὴ σοβαρότητα ἡ Μπέμπυ. Ἡ κατάσταση σας εἶνε πολὺ πιὸ χειρότερη ἀπ' ὅσο φανταζόμουν. Ἐλάτε, θὰ σᾶς σώσω ἕνα τονωτικό.

Καὶ τοῦ ἔσκασε ἕνα τόσο παθητικὸ φιλὶ ποὺ τὸν ζάλισε. Ὁ Στήβ πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ κινηματογραφικὸ φιλὶ τῆς. Τὰ χεῖλη τῆς εἶχαν κολλήσῃ ἐπάνω στὰ δικά του καὶ δὲν τ' ἄφηναν ν' ἀποτραβηθοῦν. Κι' ὁ "Αουελ γιὰ νὰ συνέλθῃ κατόπι πῆρε μιὰ βαθεῖα ἀναπνοή.

— Εἴσατε μιὰ τρομερὴ γυναῖκα! στέναξε τέλος. Φοβῶμαι ὅτι αὐτὸς ὁ ἔρωτας θὰ μὲ κάνῃ δυστυχισμένο. Μὰ τώρα ποὺ δοκίμασα τὸ φιλὶ σας προτιμῶ νὰ πεθάνω ἐξ αἰτίας σας ἀπὸ μιὰ φοβερὴ γροθιά τοῦ ἀντιπάλου μου.

— Τί, σκέφτεστε νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν πυγμαχία; τὸν ὠνόησε κατὰπληκτη ἡ Μπέμπυ.

— Ἀπεφάσισα, τῆς δήλωσε νὰ κάνω σπόρ. Ναι, θ' ἀσχοληθῶ μὲ τὸν ἔρωτά σας.

Κι' ἀλήθεια, ἀπὸ τότε ὁ Στήβ "Αουελ ἐρχόταν κάθε πρωὶ στὸ «κλάμπ» γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὶς ἐπιδείξεις τῆς Μπέμπυ.

«Ὅλοι φυσικὰ δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο. Ἡ γυναῖκες ποὺ συμπαθοῦσαν τὸν Στήβ ἄρχισαν νὰ ζηλεύουν τὴν Νταρμάουερ καὶ οἱ ἄνδρες νὰ μακαρίζουν τὸν "Αουελ ποὺ εἶχε καταφέρει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἡ πιὸ πλούσια γυναῖκα τῆς Νέας Ὑόρκης.

Μὰ ἐκεῖνη ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο ἦταν ἡ Μάγκυ Χάριντεν. Ἡ ὡμορφὴ Μάγκυ εἶχε ἀγαπήσει κι' ἐκεῖνη τὸν Στήβ καὶ εἶχε προσπαθήσει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν κατακτήσῃ. Ὅταν ὅμως κατάλαβε ὅτι ἡ Μπέμπυ τῆς τὸν εἶχε πάρει, αἰσθάνθηκε γι' αὐτὴ τὴ φίλη τῆς ἕνα μεγάλο μῖσος.

— Ἄ, πρέπει νὰ τὴν κάνω νὰ ὑποφέρῃ, σκεφτόταν. Θὰ μοῦ πληρώσῃ πολὺ ἄκριθὰ αὐτὴ τὴν κατάκτησί της.

Καὶ ἄρχισε νὰ θέτῃ σ' ἐφαρμογὴ τὸ σατανικὸ σχέδιό της. Ἦξερε ὅτι ἡ Μπέμπυ ἦταν ὑπερβολικὰ ζηλιάρα. Θὰ τὴν ἔκανε λοιπὸν νὰ μαρτυρήσῃ κυριολεκτικῶς. Καὶ πράγματι, κάθε

φορὰ ποὺ συναντοῦσε τὸν Στήβ, τὸν περιποιόταν ἐξαιρετικὰ καὶ δὲν τὸν ἄφηνε ἀπὸ κοντὰ τῆς παρά μόνον ὅταν ἡ Μπέμπυ ἐτοιμαζόταν ἀπὸ τὴ ζήλεια τῆς νὰ κάμῃ σκάνδαλο.

Ὁ Στήβ ὅμως δὲν εἶχε καταλάβει τὸ μῖσος τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν ποὺ μέρα μὲ τὴ μέρα μεγάλωνε. Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε προσέξει ἦταν ὅτι ἡ Μάγκυ εἶχε πολὺ ὡμορφὰ μάτια, πολὺ καλύτερα ἀπὸ τῆς φίλης της. Καὶ ὅπως ἦταν ἀφελῆς, τὸ εἶπε στὴ Μπέμπυ:

— Ἡ Μάγκυ, τῆς δήλωσε, ἔχει τόσο γλυκὰ μάτια, ὥστε ὅν τὴν εἶχα προσέξει προτιότερα, αὐτὴν θὰ ἐρωτευόμουν.

— Εἶσαι πάντα σκληρὸς καὶ ἄδικος! Τοῦ φώναξε ἡ Μπέμπυ θυμωμένη, ἐνῶ τὴν ἔπνιγε ἡ ζήλεια τῆς. Τὸ λὲς αὐτὸ τὸ πράγμα γιατί μὲ θαρέθηκες καὶ γιατί ζητᾶς τώρα νέο θῦμα!

Ὁ Στήβ γέλασε μὲ τὴν ἀνοησία τῆς καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ ὅτι τὸ μόνο ποὺ τοῦ εἶχε κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον ἦταν τὰ μάτια τῆς Μάγκυ.

Κ' ἡ Μπέμπυ ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ μέρα, ὅποτε ἔβλεπε τὴ Μάγκυ κτύπαζε τὰ μάτια της. Ναι, εἶχε πράγματι, πολὺ ὡμορφὰ καὶ ἐκ

φραστικὰ μάτια... Ἐμφανικὰ τὴν ὥρα ποὺ τ' ἀντίκρουσε πάλι σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα τῆς ξιφασκίας θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Στήβ:

— Ἡ Μάγκυ ἔχει πιὸ ὡμορφὰ μάτια ἀπὸ σένα.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τῆς ἐπιτίθεται μὲ λύσσα, νὰ τὴν κἀνῃ νὰ ὑποχωρῇ καὶ νὰ ἀμύνεται. Μὰ κ' ἡ Μάγκυ ἦταν καλὴ στὸ σπαθὶ κι' αὐτὸς ὁ ἀγῶνας παρουσίαζε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Οἱ θεαταὶ χειροκροτοῦσαν ἐνθουσιασμένοι κι' ὁ Στήβ σηκῶνταν κάθε τόσο ἀπὸ τὴ θέσι του γιὰ νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ πειράξῃ τὴ φίλη του:

— Μπράβο, Μάγκυ!

Μὰ ἡ Μπέμπυ δὲν ἔβλεπε, οὔτε ἄκουγε τίποτα. Ἡ ζήλεια τῆς τὴν ἔπνιγε. Καὶ ἔμφανικὰ μιὰ ἰδέα ριζώθηκε στὸ μυαλό της: «Ἄν μποροῦσε νὰ σβύσῃ μιὰ γιὰ πάντα αὐτὰ τὰ μάτια!...»

Τώρα ἡ Μάγκυ ἦταν πάλι κοντὰ τῆς χωρὶς δικτυωτὴ προσωπίδα. Μιὰ ἀπρόοπτη κίνησις κι' ὅλα θὰ τελειωναν. Καὶ ἔμφανικὰ τὸ σπαθὶ τῆς Μπέμπυ τινάχθηκε ἀπότομα μπροστά, ἐνῶ μιὰ φωνὴ ἀπερίγραπτης φρίκης θγῆκε ἀπὸ ὄλων τὰ στόματα.

Ἡ Μάγκυ εἶχε κυλισθῇ καταγῆς καὶ σπαρταροῦσε μὲ καρφωμένο στὸ μάτι τῆς τὸ «φλερέ» τῆς Νταρμάουερ. Τὸ μυτερὸ ξίφος τὴν εἶχε τυφλώσει! Καὶ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγο στὴν ἀν-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 44).

Ἡ Μπέμπυ κ' ἡ Μάγκυ πῆραν τὶς θέσεις τους, ἀναμετρήθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ γυμνάζωνται.

Ο ΛΑΘΡΟΘΗΡΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 43)

κουγότανε. Ἡ καρδιά του ἦτανε πειά σταματημένη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν νεκρός.

.....
Ὁ γέρω-Λεμπατοῦ ἔκανε νὰ φύγη, νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ κοντὰ στὸ σπίτι του, περιμένοντας τὸ πρωὶ πού θὰ ξημέρωνε γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ νεκρὸ στὸ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, ὅπου θὰ ἀνέφερε τὸ περιστατικὸ στὴν ἀρμοδιὰ ἀρχή.

Ἐκείνη τῆ στιγμή ὁμως τοῦ πέρασε μιὰ παράξενη ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό, κάτι πού ἦτανε μαζὺ καὶ περιέργεια.

— Ποιὸς νὰ ἦταν ἀρά γε, σκέφθηκε, αὐτὸς ὁ λαθροθήρας;

Μήπως ἦταν κανένας γνωστός του, κανένας γείτονας, κανένας συγχωριανός του;

Ἔτσι καθὼς τὸν εἶχε πρωτοειδῆ, πεσμένο μπρούμυτα καὶ μὲ τὰ χέρια του κολλημένα στὸ πρόσωπο, δὲν μπορούσε βέβαια, νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

Ὁ γέρω-Λεμπατοῦ ἔσκυψε τότε πάλι ἐπάνω στὸ πτώμα καὶ γυρίζοντας τὸν νεκρὸ ἀνάσκελα, τοῦ τράβηξε τὰ χέρια ἀπ' τὸ πρόσωπο.

Μὲ τὸ κλεφτοφάναρο φώτισε τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ, σκύβοντας κι' αὐτὸς περισσότερο ἐπάνω του καὶ καρφώνοντας προσεχτικὰ τὰ βλέμματά του, στὸ πρόσωπό του.

Ὁ γέρω-Λεμπατοῦ, ἔβγαλε τότε ἀπότομα μιὰ σπαραχτικὴ φωνή.

Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς, ὁ λαθροθήρας, ἐκεῖνος πού εἶχε θασανίσει ἐπὶ τόσον καιρὸ, τὸν γέρω-Λεμπατοῦ, μὲ τὶς ἐπιδρομές του στὸ δάσος, θρισκόταν τώρα ἐκεῖ μπροστὰ τοῦ ἀκίνητος, καὶ μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, κυττοῦσε τὸν ἀγροφύλακα.

— Ξεῖ μου! τὸ παιδί μου!... Τὸ παιδί μου... τὸ στερνὸ, τὸ χαμένο παιδί μου!... ὠλόλυζε τώρα ὁ γέρω-Λεμπατοῦ πεσμένος ἐπάνω στὸν νεκρὸ του γυιὸ καὶ βρέχοντας τὸ ψυχρὸ κορμί του μὲ τὰ πατρικά του δάκρυα...

ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

(Συνέχεια ἐκ της σελίδος 41)

ὀεθῆ μὲ μιὰ στενὴ φιλία, ἡ ὁποία ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια γίνονταν ἀκόμη μεγαλύτερη. Ὁ Βάλτερ κι' ὁ Τζόις εἶχαν καταφέρει μάλιστα νὰ προσληφθοῦν στὴν ἴδια ἀεροπορικὴ ἐταιρεία καὶ νὰ ταξιδεύουν πάντα μαζὺ. Γιὰ νὰ συνδεθοῦν δὲ ἀκόμη περισσότερο ὁ ἕνας πῆρε τὴν ἀδελφὴ τοῦ ἄλλου καὶ αὐτὰ τὰ δυὸ εὐτυχισμένα ζεῦγη νοίκιασαν μιὰ ὠμορφὴ βίλλα σ' ἕνα προάστειο τῆς Νέας Ὠρκῆς καὶ ἐκεῖ περνοῦσαν τὶς μέρες τῆς ἀναπαύσεώς τους.

Μὰ ἡ μοῖρα ὁμως δὲν ἄργησε νὰ ζηλέψῃ τὴν εὐτυχία τους καὶ βάλθηκε νὰ τοὺς χωρίσῃ. Οἱ δυὸ ἀεροπόροι πού γλένταγαν μαζὺ γνώρισαν στὴν Νέα Ὠρλεάνη δυὸ ὠμορφες ἀρτίστες. Μὰ τὸ περιεργὸ εἶνε ὅτι ὁ ἕνας ἀγάπησε παράφορα τὴ φιλὴ τοῦ ἄλλου καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοῦ τὴν πάρῃ.

— Αὐτὸ πού κάνεις δὲν εἶνε τίμιο, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Βάλτερ στὸν Ἀμιλτον.

— Μὰ καὶ ἡ δική σου συμπεριφορὰ δὲν εἶνε εἰλικρινής, τοῦ παρετήρησε ὁ Τζόις. Καλύτερα νὰ παίξουμε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά. Ἀγαπῶ τὴ φιλὴ σου τὴ Μάνταλαιν καὶ θέλω νὰ τὴν κάνω δική μου.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, τοῦ φώναξε ὁ Βάλτερ! Ὅσο ζῶ δὲν θὰ σοῦ τὸ ἐπιτρέψω.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡμέρα οἱ δυὸ ἀεροπόροι ἐμισοῦντο θανάσιμα καὶ ὁ καθεὶς, μὲ χίλιες προφυλάξεις, ὠργάνωνε τὴν ἐκδίκησί του. Ὁ Βάλτερ χάλασε τὴ μηχανὴ τοῦ ἀεροπλάνου καὶ ἔκοψε τὰ σχοινιά τοῦ ἀλεξιπτώτου τοῦ Ἀμιλτον. Τὸ ἴδιο ὁμως ἔκανε κι' ὁ Τζόις τοῦ Βάλτερ. Κι' ὅταν τὸ ἀεροπλάνο τοὺς σταμάτησε νὰ δουλεῦν λίγη ὥρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπογείωσί του πήδηξαν κ' οἱ δυὸ στὸ κενό. Ἦταν βέβαιοι ὁμως ὅτι ἕνας θὰ ἔφθανε σὺν τὸν ἔδαφος. Μὰ κι' ὁ Βάλτερ καὶ ὁ Τζόις τσακίσθηκαν στὴ γῆ καὶ πολτοποιήθηκαν.

Τὰ δράματα τῶν ἀεροπόρων καθὼς βλέπετε εἶνε ὑπερβολικὰ ἀνατριχιαστικά. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι παίζουν μὲ τὸν θάνατο μέχρι τὴν ἡμέρα πού αὐτὸς θὰ τοὺς κλείσῃ τὰ μάτια.

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ της σελίδος 18)

καλιὰ τοῦ Στήβ.

Καὶ τώρα ἡ συντροφιά τῶν κομψῶν γυναικῶν τοῦ τέχνυς συζητοῦσαν γιὰ τὴν τραγικὴ λύσι αὐτοῦ τοῦ δράματος. Ὁ Στήβ Ἀουελ εἶχε καταγγεῖλει ὁ ἴδιος τὴν ἀγαπημένη του Μπέμπυ στὴν ἀστυνομία καὶ εἶχε δηλώσει ὅτι αὐτὴ εἶχε προσχεδιάσει τὴ δολοφονία τῆς Μάγκυ, γιατί τὴν ζήλευε. Καὶ ἡ Μπέμπυ στὴν ἀπελπισία της γι' αὐτὴν τὴν καταγγελία τοῦ ἀγαπημένου της ὁμολόγησε ὅτι πράγματι, αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια.

— Ἡ Μάγκυ, δήλωσε, εἶχε πιὸ ὠμορφὰ μάτια ἀπὸ μένα. Θέ-

ΤΑ ΠΑΛΗΟΣΙΔΕΡΙΚΑ

(Συνέχεια ἐκ της σελίδος 42)

ρη, πού μοῦ εἶχαν νοικιάσει, τὰ καρφιά.

— Μὴν τὰ πετάξῃς τοῦ εἶπε ὁ Τάνης καὶ χρειάζονται. Τώρα ὁμως, πρῶτα, πρέπει νὰ σιγουρέψουμε τὴν κατάστασι αὐτή. Ξέρεις ἐκεῖνο τὸ παλῆο χρηματοκιβώτιο πού εἶχαμε, ἕναν καιρὸ στὸ μαγαζί μας. Νὰ τὸ πάρουμε, νὰ τὸ θάψουμε, νὰ τὸ ξανακαινουργιώσουμε καὶ νὰ θάλουμε μέσα ὄλες τὶς πρόκες πού σοῦ καρφῶναν τὸ ψωμί, νὰ τ' ἀπογιομίσουμε καὶ μὲ ἄλλα παληοσιδερα, πέταλα, τρύπια τηγάνια, παληοκλειδαριές καὶ ὅ,τι ἄλλο θροῦμε στὰ σκουπίδια, νὰ τὸ σφραγίσουμε καλὰ-καλὰ, νὰ τοὺς τὸ παραδώσουμε καὶ νὰ τοὺς ποῦμε, ὅτι ἔχεις χρήματα ἐκεῖ, λίρα μὲ οὐρά καὶ πὼς ἀφήκες διαθήκη κλεισμένη μέσα σ' αὐτὴ τὴν κάσσα, μὲ τί τρόπο θὰ τὰ μοιρασθοῦνε σὰν ἐρθη τὸ τέλος σου καὶ θελήσῃ γιὰ νὰ σὲ πάρῃ ὁ Θεός.

— Ὅπως τὸν ὀρμίνεψε, ἔτσι καὶ ἔκαμεν ὁ Τάσκος.

— Παιδιά μου, τοὺς εἶπε, ἐκτὸς ἀπὸ ὅ,τι σὰς ἐμοίρασα, εἶχα κι' ἄλλο θιός, ὄλο σὲ χρῆμα μαζεμένο, μέσα στὴν παλῆα κάσσα τοῦ ἐμπορικῦ. Ἐχὼ τὴ διαθήκη μέσα καὶ τὴν ἔχω σφραγίσει γιὰ καλὰ. Σὰν πεθάνω, λέω, καὶ περάσουν καὶ σαράντα ἡμέρες καὶ μοῦ κάνετε συλλεῖτουργο, ν' ἀνοίξετε τὴν κάσσα, νὰ τὰ μοιράσετε ἐσεῖς. Μόνον ἐκεῖνος πού θὰ προκόψῃ πιὸ πολὺ, νὰ πάρῃ μὲ τὴν εὐχή μου, τὰ διπλᾶ. Μὰ γιὰ νὰ μὴ μοῦ σπάσῃ κανένας τὸ χρηματοκιβώτιο, ἐκεῖ πού τὸ ἔχω στὸ κατῶγι τοῦ παλῆου μου μαγαζιοῦ, σκέφθηκα νὰ τὸ πάρετε ἐσεῖς, στὸ σπίτι σας. Μὰ, καὶ γιὰ νὰ μὴ μαλλώνετε, ποιὸς θὰ τὸ κρατήσῃ, νὰ ρίξετε κληρο, σὰν καλὰ παιδιά.

Ὁ κλῆρος ἠνύνησε τὸν δευτερότοκο καὶ τὸ πολῦτιμο χρηματοκιβώτιο κουβαλήθηκε μὲ τιμές καὶ δόξες στὸ νοικοκυριό του.

Ποῦ νὰ τὸν θάλουμε τότε τὸν γέρο καὶ ποιὸς νὰ τὸν πρωτοπεριποιηθῇ καὶ ποιὸς νὰ τοῦ γλυκομιλήσῃ.

Μὰ δῶσ' του, ὁμως, ὁ καθένας καὶ δουλειά, γιὰ νὰ πάρῃ ἐκεῖνος τὰ διπλάσια ἀπὸ τὴν κληρονομιά.

Ζωὴ καὶ κότα πειὰ ὁ Τάσκος. Ἀπὸ τὴν καλοφαγία καὶ τὴν καλοπέρσι, ἄλλα δεκατρία χρόνια ἔζησε.

Ποῦ νὰ τὸν θαραθεοῦν τώρα ἡ νύφες, πού γιὰ δεκαπέντε ἡμέρες τὸν εἶχαν θαραθεθῆ... Καὶ ποῦ νὰ κουραστοῦν νὰ μαγειρεύουνε.

— Πατέρα μας, τί θές νὰ φᾶμε σήμερα, τί ὀρέγετ' ἡ καρδιά σου;

* * *

Σὰν ἦρθε ὁ καιρὸς του καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια, ὁ Τάσκος ὁ συχωρεμένος, καὶ πέρυσαν καὶ ἡ σαράντα ἡμέρες, τῆς πρωθεομίας, γιὰ νὰ ἀνοιχθῇ τὸ χρηματοκιβώτιο, καὶ σὰν τοῦ κάναν, στὰ σαράντα, τὸ μνημόσυνο, μαζευτήκανε οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ ἀνοίξανε τὴν κάσσα.

Τὴν ἀνοίξανε μὲ ἕνα καρδιοχτύπι νὰ ἰδοῦνε λίρες καὶ φλουριά νὰ ἀστραποβολοῦνε καὶ νὰ λάμπουν, ἄλλα τί νὰ δοῦν;

Πρόκες σκουριασμένες, φαγωμένα παληοπέταλα, πεταγμένες κλειδαριές, ἀχρηστὰ σιδερικά, οὐρὲς ἀπὸ τηγάνια χαλασμένα. Ὁλόκληρο σκουπιδαρειό.

Τότε κατάλαβαν τοῦ πατέρα τους τὴν πονηριά καὶ τότε αἰσθάνθηκαν τὴν περιφρόνησι, ὅπου τοῦ κάμαν.

Καὶ κάθε καρφί τότε, ἀπ' τὰ καρφιά, πού τοῦ καρφῶναν τὸ κομμάτι τοῦ ξεροῦ ψωμιοῦ, πάνω ψηλὰ στὴν πόρτα καὶ πού τὰ εἶδαν μετὰ στὴν κάσσα σωριασμένα, τοὺς φάνηκε πὼς τοὺς τρυποῦσαν πυρωμένα, μὲ φαρμάκι, μέσα στὴν καρδιά καὶ πονέσανε βαθεῖα καὶ κλάψαν καὶ μετανόησαν καὶ σκύψανε τὰ κεφάλια τους καὶ μείνανε ἀμίλητοι.

Καὶ τότε, διέκουψε τὴ σιωπὴ καὶ εἶπε ὁ πιὸ μεγάλος.

— Βρὲ ἀδέρφια, τὰ φλουριά καὶ τὰ χρυσάφια, πού μᾶς εἶπεν ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μας, ὅτι θὰ θροῦμε στὸ παλῆο τοῦ χρηματοκιβώτιο, μᾶς τᾶδωκε μὲ τὴν εὐχή του, ἀπὸ ἄλλο μέρος, πιὸ πολλὰ. Γιὰ νὰ μᾶς πῆ, ὅτι θὰ πάρῃ τὰ διπλᾶ ἐκεῖνος πού θὰ κάμῃ πιὸ μεγάλη προκοπή, μᾶς ἔκανε νὰ ριχτοῦμε καὶ οἱ τρεῖς, μὲ τὰ μοῦτρα, ὁ καθένας στὴ δουλειά του καὶ σήμερα νὰ ἔχουμε τόση περιουσία πού σὲ δέκα χρηματοκιβώτια ὡσὰν αὐτὸ δὲν θὰ χωροῦσε. Σπίτια μὲ τὴ βοήθεια καὶ μὲ τὴν εὐχή του χτίσαμε πωλάτια, κτήματα ἀποχτήσαμε, ἀποθήκες ἔχουμε γεμάτες, χρήματα ὅσο θέμε, δόξα ὁ Θεός!... Νὰ τὸ θιός, ὅπου μᾶς εἶπε, ὅτι φύλαξε, γιὰ νὰ τὰ πάρουμε μετὰ τὸν θάνατό του. Ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσῃ τὴν ψυχούλα του...

— Καὶ τὰ καρφιά καὶ τὰ σιδερικά τί θὰ τὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ τρίτος.

— Νὰ τὰ κλειδώσουμε καὶ πάλι στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ἄ τὰ φυλάξουμε εἶπεν ὁ πρῶτος.

— Νὰ τὰ φυλάξουμε; Τί θὰ μᾶς χρειαθοῦν!

— Ἀφήστε-τα, ἀφήστε-τα μήπως μᾶς χρειαθοῦν κι' ἐμᾶς, γιὰ τὰ παιδιά μας!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

λησα μόνο νὰ τὴν τυφλώσω. Μὰ τὸ «κού» ἦταν δυνατό καὶ τὴν σκότωσα.

Κι' ἔτσι τελείωσε αὐτὴ ἡ μονομαχία δυὸ γυναικῶν, πού κατεστράφησαν γιὰ ἕναν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄξιος τῆς ἀγάπης των.